

- w sytuacji gdyby Trybunał Sprawiedliwości uwzględnił zarzut drugi, wnosząca odwołanie wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i nakazanie Sądowi ograniczenia badania do kwestii faktycznych i prawnych rozstrzygniętych w decyzji Izby Odwoławczej. Na wypadek gdyby Sąd stwierdził, że nie może utrzymać w mocy decyzji Izby Odwoławczej, rozpatrując odrębnie ujawnienie zawarte w witrynie internetowej, wnosząca odwołanie wnosi o przekazanie sprawy Izbie Odwoławczej w celu ponownego rozpatrzenia kwestii, czy w świetle przedstawionych dowodów ujawnienie przez Fort Lauderdale i ujawnienie handlowe są objęte wyjątkiem określonym w art. 7 ⁽¹⁾;
- w sytuacji gdyby Trybunał Sprawiedliwości uwzględnił zarzut trzeci, wnosząca odwołanie wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do stosowania art. 7 i o nakazanie Sądowi ponownego rozpatrzenia dowodów przy prawidłowym zastosowaniu brzmienia art. 7 i kryterium prawdopodobieństwa;
- w sytuacji gdyby Trybunał Sprawiedliwości uwzględnił zarzut czwarty, wnosząca odwołanie wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy innej izbie Sądu w celu ponownego rozpatrzenia;
- ponadto wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o zasądzenie kosztów na jej rzecz, na mocy art. 137 i 184 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

1) Zarzut pierwszy – naruszenie art. 63 rozporządzenia nr 6/2002

Sąd popełnił błąd w ramach wykładni i stosowania art. 63, nie stwierdzając nieważności decyzji Izby Odwoławczej w zakresie, w jakim orzekła ona o dopuszczalności nowych dowodów.

2) Zarzut drugi – naruszenie art. 61 rozporządzenia nr 6/2002

Sąd naruszył art. 61, ponieważ orzekł w przedmiocie kwestii faktycznych, co do których nie orzekła Izba Odwoławcza w wydanej decyzji i które nie stanowiły przedmiotu skargi. Sąd przekroczył zatem przyznane mu uprawnienia do stwierdzenia nieważności lub zmiany decyzji Izby Odwoławczej.

3) Zarzut trzeci – naruszenie art. 7 rozporządzenia nr 6/2002

Sąd naruszył art. 7, błędnie ustalając wymagany standard dowodu. W ten sposób Sąd zasugerował także, że kryterium wymaga szczególnych dowodów, zamiast zastosować odpowiednie kryterium prawne do dowodów przedstawionych w ramach postępowania. Wreszcie, Sąd błędnie oddalił argument wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym w ramach stosowania art. 7 można uwzględnić czynnik ilościowy.

4) Zarzut czwarty – nieprawidłowy skład Sądu (siódma izba)

Skład siódmej izby Sądu był nieprawidłowy. Sędzia Kornezov został mianowany do Sądu w 2016 r., po zasiadaniu w Sądzie do spraw Służby Publicznej. Jednakże następnie ustalono, że mianowanie sędziego Kornezova do Sądu do spraw Służby Publicznej jest dotknięte uchybieniem proceduralnym. Gdyby sędzia Kornezov nie zasiadał w Sądzie do spraw Służby Publicznej w 2016 r., jego mianowanie do Sądu nie byłoby możliwe przed 2019 r. A zatem wydaje się, że mianowanie do Sądu jest dotknięte uchybieniem proceduralnym. W konsekwencji należy uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę innej izbie Sądu.

⁽¹⁾ Artykuł 7 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof 's Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 26 czerwca 2018 r. – IO / Inspecteur van de rijksbelastingdienst

(Sprawa C-420/18)

(2018/C 319/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof 's Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IO

Strona przeciwna: Inspecteur van de rijksbelastingdienst

Pytania prejudycjalne

Czy członek rady nadzorczej fundacji, który względem tej rady nadzorczej znajduje się – w zakresie warunków pracy i wynagrodzenia – w stosunku podporządkowania, ale w pozostałym zakresie względem tejże rady nadzorczej ani fundacji podporządkowanie takie nie występuje, prowadzi samodzielnie działalność gospodarczą w rozumieniu art. 9 i art. 10 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 4 lipca 2018 r. – Galeria Parque Nascente-Exploração de Espaços Comerciais SA/ Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-438/18)

(2018/C 319/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD).

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Galeria Parque Nascente-Exploração de Espaços Comerciais SA.

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku dokonania wykładni art. 23 ust. 1 lit. c) Código do IRC (kodeksu podatku dochodowego od osób prawnych) w brzmieniu obowiązującym w 2013 r. i art. 23 ust. 1 i 2 lit. c) Código do IRC w brzmieniu obowiązującym w 2014 r. w ten sposób, że po wspomnianym połączeniu odwrotnym odsetki od kredytów zaciągniętych od osób trzecich (które podlegają odliczeniu w spółce przejmowanej w przypadku, gdyby nie doszło do połączenia) w celu nabycia kapitału spółki zależnej przejmującej, które to odsetki zostały przeniesione w wyniku połączenia, nie mogą już zostać odliczone od zysków spółki przejmującej, wspomniane artykuły nie będą zgodne z prawem wspólnotowym, a w szczególności z dyrektywą Rady 2009/133/WE ⁽¹⁾ z tego względu, że naruszają one jej zasady i cele, jak również postanowienia jej art.4.?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze w ten sposób, że ów brak odliczenia odsetek jest zgodny z dyrektywą, czy odpowiedź ta pozostanie taka sama wobec okoliczności, iż taka korekta nie została dokonana na podstawie przepisu dyrektywy zwalczającego nadużycia (art. 15.º) lub na podstawie wdrażającej ją ustawy krajowej (art. 73 ust. 10 Código do IRC), lecz innego przepisu ustawy krajowej (art. 23 CIRC)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2009/133/WE z dnia 19 października 2009 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, podziałów przez wydzielenie, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych państw członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego (Dz.U. 2009, L 310, s. 34).